meelt parrandakſid, ja ſedda kohta kanna-
takſid piddada, ma lähhäkſin kohhe omma
teed ja ei lauſuks ſanna, ſeſt mind Jum-
mal ikka toidab — kas wannud mulle, et
ſa meelt tahhad parrandada? — Oh ſinna
iggine kawwal, hakkas Wilip ſelle peäle
ſure heälega naerma, öige minno ſüddame
ſeeſt tahhad minno öiguſt ärrawotta! koer,
wata ommeti ſelle räbbala peäle, mis ſo
ſeljas. Antono wastas weel maddala hea-
lega wasto: Wannu mulle agga, et ſa
meelt tahhad parrandada! — Minna ſin-
nule wanduma? kisſendas Wilip, eks ma
olle kül head ſulle teinud, ſeſt minnota ſa
ammo jo aia äre ollekſid jänud, ja ſedda
minna ſe eeſt nüüd ſinno käeſt pärrin!
Siis ütles Antono: eks ſa karda Jum-
malat? — Sa isſe ei karda Jummalat!
wandus Wilip wasto, ollen ma pisſut
head ſinnule teinud? lähme emmanda ette
— moiſtko ſe meie peäle! — Wennike
Wilip ütles Antonwo jälle, leppime ſiin. —
Kas näte kui ta kardab, ſurustelles Wi-
lip nüüd, ei niſuggune maksa armo, tulle
agga ärra! ja teiſed hakkaſid ka temmaſt
kinni, ja wiſid tedda pool wäggiſe em-
manda ette.

Agga kui nad emmanda ette ſaid ja
Wilip püsti jalla ja omma palja pölwede
peäl kül räkind, kül wandund, ſiis ütles
emmand; "ſedda kohhe woib nähha, kes
Antono on, ſeſt ni pea kui ma näggin, et
ta hopis teine innimenne on kui ta wen-
nad, leikaſin ma ükskord kui ta maggas,
kemma enneſe teädmatta, ühhe hawokesſe
kemma pihtade wahhele, ja pannin kohhe
niſugguſt rohto ſenna ſisſe, mis ſedda par-
randas ja ommeti armi jättis — kelle pih-
kade wahhel nüüd niſuggune arm on, ſe on
Antono. Ni pea kui Wilip ſedda kulis,
kahtis ta lüppada, teiſed agga langeſid ukſe
peäle, ja ei lasnud tedda wälja — ka leiti
ſedda märki Antono ſelja peält.

Ei olnud armo nüüd ühhelegi Wilipi
wasto, ja tedda widi ſelſammal jonel kohto
ette, kus tedda ello aiani laewa wangi-